

عنوان مقاله:

جایگاه داورى اجبارى در قراردادهای تجارت بین الملل

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی و پنجمین کنفرانس ملی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

مریم السادات میرقادرى - کارشناس ارشد حقوق تجارت بین الملل

خلاصه مقاله:

با توسعه تجارت بین الملل و جهانی گشتن اقتصاد ، داورى به منزله ی طریقى برای حل و فصل اختلافات تجارى بین المللی به سرعت رشد پیدا نمود، به صورتی که در زمان کنونی یک طریق معمول در حل و فصل اختلافات بین المللی تلقی می گردد کمتر موردی پیدا می گردد که در یک قرارداد مشارکت در سرمایه گذاری ، انتقال فناوری، ساختار کارخانه عظیم ، بیع متقابل، همکاری های تجاری و صنعتی و نظایر آن داورى پیش بینی نگشته باشد . پژوهش حاضر با عنوان جایگاه داورى اجبارى در قراردادهای تجارت بین الملل و با مولفه های همچون داورى، داورى اجبارى، حقوق تجارت بین الملل، دعاوى تجارى، موافقت نامه داورى نگارش شده است. نتیجتاً آن که ماهیت قراردادی یا غیرقراردادی داورى از حیث میزان نقش اراده ی طرفین در انعقاد و تکوین قرارداد داورى که اصل « استقلال شرط داورى » نیز براین اساس مبتنی می باشد ، رابطه ی مستقیمی با نحوه ی تفسیر آن دارد . مبنای اصلی داورى در هر حال اراده طرفین و تراضی آنها بوده و باید جهت توجیه داورى اجبارى به دنبال ارائه راهکار دیگری بود . همچنین در داورى اجبارى، طرفین در ارجاع یا عدم ارجاع اختلاف به داوران، اختیار و اراده ای ندارند و قانون آن ها را ملزم می کند که به داورى مراجعه نمایند. داورى اجبارى، به هیچ وجه منافی حق دادخواهی به شمار نمی رود، چراکه سلب حق دادخواهی هنگامی صادق است که هیچ مرجع تظلم خواهی وجود نداشته باشد. از طرفی، دادخواهی صرفاً به معنای مراجعه به دادگاه های دولتی نبوده و مراجعه به داورى نیز تکافوی حق دادخواهی را می نماید.

کلمات کلیدی:

داورى اجبارى، حقوق تجارت بین الملل، دعاوى تجارى، موافقت نامه داورى

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1490312>

